

לאומית, היכולים אנילהגשים את ההגדרה הלאומית. הכל פותר לנו פה, באמריקה. אנו רשאים לדבר בשפתנו, להסתדר כרצוננו, לייסד בתי-ספר משלנו - אלא שאין אנו רוצים, והסביבה חזרה סוללת מאתנו את היכלת. בא"י אנו רוצים ויכולים, הפוליטיקה שלנו כלפי חוץ היא שאלת הזכויות. מה שאנו יכולים לדרוש מאחרים, מהמדינות, מהאינטרנציונל היא, כהכרה, מתן הזכויות. אבל הסבת האפשרות ~~האפשרות~~ המשפטית אזנה עדין ערובה מספיקה להגשמת הזכויות הלאומיות. הלא לא נדרוש שיכריחו אותנו ללמד את בנינו דוקא בבתי-ספר עבריים, שלא יהנו לנו ללמד ספרות זרה, שיגדרו לפנינו את הדרך בפני ההשכלה הזרה, סיבנו לנו גיכו שתשומר על עצמותנו הלאומית.

ההיסטוריה שלנו נעשית ע"י אחרים. עושים בנו פרעות - חלק ~~פפ~~ מההיסטוריה, מגרשים אותנו - טוב היסטוריה. אחר כך נותנים לנו זכויות - טוב אחרים. אנחנו משחק בידי המאורעות, אין אנו שליטים על גורלנו. אנחנו התחלנו לעשות בעצמנו את ההיסטוריה בא"י. א"י היא עשי עריכת ילדותנו בעבר. א"י היא גם קו-מהלך חדש בהיסטוריה החדשה שלנו. בידינו אנו, ברצוננו, בהכרתנו ובבחירתנו - אנו עושים את ההיסטוריה ובונים את עמדותינו. מה עשינו בכל הגלות בתור עם? כתבנו ספרים, ספרים אין קץ, ספרים נחוצים ומיותרים, מועילים ומזיקים, בעלי ערך וכחוסרי ערך.

אין אנו רוצים במולדת של ניר (א פאפירענע היים) אלא במולדת של ברזל, דם, עבודה וחיים. המולדה - זוהי אינה דרישת הרגע, - אין זו כלל דרישה כלפי מי שהוא כל עיקר. זו המטרה ההיסטורית שהציגה לה תנועת התחייה של העם העברי. מה שאנו רוצים וצריכים לעשות ברגע הזה הוא - לדרוש את הערצות הכספיות, שיאפשרו את (את המולדת הזאת אנו רוצים לברא בעצמנו ע"י עבודתנו) עבודתנו התפתחותנו החפסית בארץ ויבטיחו את קיום שאיפתנו לעתיד.

י' תשרי תרע"ו. [19.9.1915]

לפני אלפים שנה נחרבה ארצנו - ועמנו יצא בגולה. עכשיו חרבה הגלות - והגיעה הסעה 3888 שנושב לארצנו ונבנה אותה.

יב' תשרי. [20.9.1915]

ישיבת הועד לתעמולה לאומית לאומית סוציאלית. על הפרק הפרוגרמה העתידה של הועד. כולם בדעה אחת שהועד צריך להשאר. מחליטים על דבר דקלרציה חדשה ותכנית בשביל הקונגרס: הכנת חומר, תעמולה א בשביל הנבחרים, ביאות-כח שתבחר בקונגרס. הצעות מעשיות בשביל הקונגרס: סדור העזרה, סדור ההגירה, הלואה לאומית בשביל העבודה בא"י, תפידיות הקונגרס.

יג' תשרי. [21.9.1915]

בין דרי'תינו הגלויות והארצי-ישראליות אין הבדל, סתירה וניגוד. אנו רוצים לפתור את שאלת העם העברי בא"י. אם כן - מה לנו העבודה בגלות?

כשהחוק אינו מתאים ליחסי-הכחות הסוציאליים, למצב הנפש של עם האומה של העם - הוא נשאר אות מתה.

תלמוד / מסאנא 10

(1) ההגדרה העצמית וההתפתחות הלאומית בגלות ובא"י
(2) ההגירה וההתיישבות בא"י - בתור פרובלימה כלכלית-מדינית.
(א) הצורך במרכז הגירה חדש בשביל היהודים. תנאי ההגירה בא"י (העורבה לרוסיה, גליציה, הבלקנים, ערב ומערב וצפון אפריקה)
(ב) ההתיישבות העברית וערכה בשביל כל העם.
(ג) ההגירה וההתיישבות העברית - והערבים
(ד) " " " והממלכה התרוכית
(ה) " " " ואירופה
(3) הזכויות הלאומיות של היהודים בתרכיה
(4) שאלת הערבים
הפרובלימה הלאומית והערבים
הערבים בא"י, הישוב היהודי והערבים.

לא מבחינים כראוי בין התנועה הלאומית המדינית של היהודים בגלות שנקראת ציוניות ובין הכרוצס של ההתגשמות של הרעיון הציוני בא"י. אלה הם שני פרוצסים שונים שיש ביניהם, כמובן, הרבה נקודות מגע של השפעה הדדית. אבל בעצם הם עומדים ברוח עצמם ויונקים כל אחד ממקורו המיוחד ודוֹטפים במטלול העצמי שלהם.

לנו הא"ק העיקר תמיד הפרוצק השני, ומסום כך אין אנו מתענינים כל כך בצרכי התנועה הציונית, בשעה שלגבי הציונים הגלותיים העיקר בתנועה פה, וכל מה שמתרחש סביב התנועה הזאת הוא חשוב לגבם לא פחות ואולי יותר מהנעשה בא"י.